

Đất nước của những cơn gió

Lưu Minh Nguyệt

Nếu như người ta nói rằng Nhật Bản là đất nước mặt trời mọc, đất nước của loài hoa anh đào, thì tôi nghĩ rằng Wakayama chính là vùng đất của gió Gió! Gió đâu chỉ đơn thuần là luồng không khí thổi từ nơi này đến nơi khác. Gió ở Wakayama cũng hữu hình, gió cũng có xúc cảm, và nhiều hơn thế...

Tôi yêu những cơn gió nơi đây.

Ở Wakayama, Gió ở khắp mọi nơi. Chúng len lỏi giữa các tán cây, toà nhà. Đặc biệt là lúc thành phố bắt đầu lên đèn. Khi mọi thứ xung quanh chìm trong sự tĩnh mịch. Đây chính là lúc bạn nghe rõ nhất hơi thở của gió. Len lỏi qua các góc nhà, Nàng gió đến từng cửa sổ và gõ nhẹ. Gió lang thang, lang thang qua từng con phố, từng ngôi nhà. Gió tự do, có thể làm mọi việc mà mình thích.... Gió đi qua các tán cây xào xạt xào xạt. Tiếng gió thổi qua các cánh cửa sắt rì rào rì rào. Tiếng gió thổi ngang tai vì vu khi tôi đứng ở trường. Tôi đã từng nghĩ Nhật Bản là một đất nước phát triển, thì khó có thể nghe được tiếng gió, tiếng đèn xe inh ỏi sẽ đầy ắp các phố phường ấy vậy mà hoàn toàn ngược lại. Ở đây từ xe hơi, xe đạp đến con người, mọi thứ vẫn trong cái guồng quay mạnh mẽ của thời gian, cuộc sống vẫn hối hả, tất bật, vậy mà vẫn tĩnh lặng đến bất ngờ, hình như ai cũng muốn hoàn thành thật tốt cuộc sống của mình, mà không phải làm phiền đến người khác.

Dường như sinh ra trong gió nên con người nơi đây cũng mang tính cách rộng lượng, hào phóng y hệt những cơn gió, không tính toán, không vụ lợi. Tôi nghe nói rằng Người Nhật luôn mang trong mình quan điểm “Trong và Ngoài”. Cho dù bạn có sống ở đây lâu đến mấy, hoặc nói tiếng nhật giỏi đến mấy thì bạn vẫn là “Người ngoài”, không bao giờ là một phần của Nhật Bản. Vậy mà những con người từ một đất nước xa xôi như tôi đây lại được cảm thấy như đang ở nhà của chính mình. Họ, những con người Wakayama luôn chào đón tôi bằng các bữa ăn gia đình ấm áp, tận tình chỉ dẫn tôi từng chút một như một đứa trẻ lên ba mà không buông một câu phàn nàn, than vãn, tựa như cha mẹ của tôi vậy.

Nếu bạn đã từng ở Wakayama, bạn hãy quen với các cơn dốc. Nếu bạn đã từng đạp xe trên các cơn dốc, thì việc bạn bị những cơn gió thổi ngược sẽ là kỉ niệm đáng nhớ nhất. Lần đầu tiên, tại nơi đây tôi cũng cảm nhận được sức mạnh của những cơn gió đó. Nó không mạnh đến mức thổi bạn bay xa nhưng đủ mạnh để làm chùn bước chân bạn. Tuy nhiên, cũng ở những cơn dốc ấy, các cơn gió cùng chiều sẽ khiến bạn chạy nhanh hơn, gió như tiếp thêm sức mạnh cho những con người đi trên con đường ấy. Tôi thầm nghĩ rằng Gió như là những khó khăn, trở ngại mà

mỗi chúng ta sẽ gặp trong cuộc sống. Dù cuộc sống phía trước có lúc khiến bạn chùn bước chân nhưng cũng có lúc nhờ những khó khăn đó bạn sẽ đứng dậy và mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Khi tôi mới đến nơi đây, từ sân bay đến Waka, bước ra từ ô tô, thứ đầu tiên tôi tiếp xúc chính là Gió. Nàng gió xuân chào mừng tôi với cái se lạnh của mình, nàng nhẹ nhàng khiến tâm hồn tôi khít lại, từng nhịp từng nhịp thổi như tiếng vỗ tay, như nhắn nhủ với tôi rằng hãy sẵn sàng để đón nhận những điều mới mẻ sắp đến. Nếu nàng Gió xuân nhẹ nhàng và thiết tha khi tôi mới đến, thì lúc này chàng Gió hạ lại tinh nghịch và đôi chút nóng tính. Và mỗi lúc như vậy, lại phải nhờ đến bác Mưa thì chàng Gió hạ mới chịu ngồi yên được.

Một mùa gió Thu lại sắp đến. Những cơn gió nơi đây rồi sẽ đưa tôi đến đâu? Tôi thật tò mò và mong đợi...